Уздрівши, що мужик над дугами трудився
І вигідно збував їх з рук
(А дуги гнуть терпляче, не без мук),
Ведмідь гадав, що й він із дуг би тих розжився.
Лунає в лісі тріск і стук
І за версту вже гамір лине.
Березняку, і в'язу, і ліщини
Мишко мій вже чимало в лісі перевів,
Та дуги гнути не зумів.
Ось він до мужика поради йде питати.
— Сусіде,— каже, — де причину тут шукати?
Дерева я таки ламати втну,
Та жодної дути я не зігну.
Відкрий секрет в твоєму вмінні!
— Та він у тім, — сусід відповідає, —
Чого ніяк в тобі немає:
В терпінні.